

‘Voor het eerst voelde ik wat de Libiërs ook voelden en al die tijd al voelden’

Mustapha Oukbih (47)

Midden-Oostencorrespondent voor het NOS Journaal

Tijd van leven

Hadden uw ouders genoeg tijd voor u?

‘Ik heb een heel fijne jeugd gehad, mijn ouders waren heel betrokken bij wat ik deed – betrokken in de zin van steunend, niet beperkend. Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik mijn eigen lijn kon uitstippelen, mijn eigen wereld kon ontdekken en de dingen kon gaan doen die ik belangrijk vond, ik werd daarin echt gestimuleerd. Je zou het “onzichtbaar aanwezig” kunnen noemen: het is niet zo dat ze overal bij waren bij wat ik deed, maar op de achtergrond waren ze er altijd en ik kon op ze terugvallen als dat nodig was.’

Wat was uw beste tijd?

‘Ik heb altijd al journalist willen worden. Het eerste stukje dat ik ooit schreef – ik was achttien – was voor *de Waarheid*. Ik moet eerlijk zeggen dat ik *de Waarheid* totaal niet kende en ik had ook helemaal niets met de communistische partij, maar het feit alleen al dat ik werd gevraagd en dat mijn allereerste journalistieke stukje gepubliceerd werd, maakte me zo trots. Sindsdien leef ik in een soort jongensdroom en heb ik alles kunnen doen wat ik op journalistiek gebied leuk vind: reizen, schrijven, radio en televisie maken.’

Wat heeft u als een nare tijd ervaren?

‘Soms ontkomt je er niet aan om een soort lotsverbondenheid aan te gaan met wat je doet. Ik ervoer dat voor het eerst in Libië toen Benghazi op het punt stond in handen te vallen van de troepen van Khadaffi. Ik had die nacht slecht geslapen vanwege de hevige artilleriebeschietingen en bombardementen op de stad en voor het eerst realiseerde ik me hoe het moet zijn om in een land te leven waar oorlog heerst. Voor het eerst voelde ik wat de Libiërs ook voelden en al die tijd al voelden: zij zouden als onschuldige burgers slachtoffer kunnen worden van de oorlog. Die lotsverbondenheid zorgde ervoor dat ik niet meer vanaf een afstand kon kijken, ik was nu als het ware zelf ook weerloos geworden.’

Waar heeft u te weinig tijd voor?

‘Voor mijn tweeling van drie. Eigenlijk heb ik pas het laatste jaar wat meer tijd voor ze nu ik niet meer als correspondent in Jordanië woon. Merkwaardig om te zien hoe goed kleine kinderen situaties al kunnen waarnemen. Elke keer als ik de deur uitliep, kwam er één met een koffer aangesjouwd: papa gaat weer weg. Sinds ik zelf kinderen heb, heb ik veel meer oog voor het leed van kinderen in de gebieden waar ik kom. Voorheen was het meer een algemene zorg die ik voor iedereen had. Nu raakt me specifiek het leed dat kinderen wordt aangedaan.’ ■

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis

